

PREGLED KANDIDATA ZA ČLANOVE HAZU

Za dopisne članove.....	str. 1-6
Za redovite članove.....	str. 7-16
Za članove suradnike.....	str. 17-23
Za ponovni izbor članova suradnika – reizbor.....	str. 24-30

DOPISNI ČLANOVI

Silvio FERRARI, talijanski slavist, prevodilac i književnik, rođen je 1942. godine u mješovitoj talijansko-hrvatskoj obitelji. Rano djetinjstvo proveo je u Salima na Dugom otoku, a 1948. se, s obitelji, preselio u Camogli kraj Genove, gdje je završio osnovnu školu. Studirao je u Genovi talijansku književnost, radio kao srednjoškolski profesor književnosti i povijesti umjetnosti i djelovao u komunalnoj upravi Genove.

Upoznavši dobro hrvatsku i južnoslavenske kulture, odlučio je osamdesetih godina prošloga stoljeća djelovati na posredovanju u talijanskoj sredini. Posebno ga je privukla figura Miroslava Krležu, pisca dotad jedva poznata i prevedena na talijanski, zbog njegove nedogmatičnosti u povijesnim „sukobima na ljevici“ i originalnog shvaćanja književnog angažmana. Započeo je s prijevodom *Hrvatskoga boga Marsa*, 1982. godine, nastavio s romanom *Povratak Filipa Latinovicza* (1983.) te zaokružio to uvodno predstavljanje s *Na rubu pameti* (1984.). U sljedećim razdobljima objavio je prijevode *Podravske motive*, drama *Gospoda Glembajevi* i *Michelangelo*, te je pothvat okrunio prepjevom *Balada Petrice Kerempuha* (2007.). U međuvremenu je, osim Krležinih tekstova, preveo *Berenikin u kosu* Nedjeljke Fabrije, *Rustichello* i *Kratki izlet* Antuna Šoljana te *Mediteranski brevijar* Predraga Matvejevića. Osim hrvatskih književnika preveo je i niz knjiga srpskih i bosanskih pisaca, primjerice Danila Kiša, Mirka Kovača, Davida Albaharija, Abdulaha Sidrana i Izeta Sarajlića. O većini prevedenih autora napisao je pogovore i studije i zalagao se u javnosti za njihovo djelo.

Svjedočeći o susretima s Krležom, započeo je vlastitu autorsku spisateljsku djelatnost, što se razgranala u cijelu malu biblioteku memoarske proze u kojoj naracija zadobiva i stanovitu etičku dimenziju. Svoju obiteljsku sagu ocrtao je u knjigama *Što radi Raffaellino de Garbo u*

Lionu, (1986.), *Kugina kuća* (1998.) i *Sedam Hrvata s Dugoga otoka* (2002.), koja je u cijelosti prevedena i izdana na hrvatskome. Ovom zgodom ne nabrajamo ostale brojne sveske posvećene pretežno sjećanjima na prijatelje iz društvenoga i političkog života, kao ni studije o kulturnim problemima Italije.

Po golemom stvaralačkom i prevoditeljskom ulogu u hrvatsku kulturu i književnost, po zalaganju za afirmaciju i vrednovanje značajnih pisaca, Silvio Ferrari nedvojbeno zaslužuje da bude izabran za dopisnoga člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

* * * *

Vanda GRUBIŠIĆ spada u vodeće svjetske znanstvenike u području mezoskalne meteorologije. Rođena je u Slavonskom Brodu. Diplomirala je geofiziku na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, a magistrirala je i doktorirala na Sveučilištu *Yale*, u SAD-u. Poslijedoktorski je staž obavila u američkom Nacionalnom centru za atmosferska istraživanja. Nakon toga bila je gostujuća znanstvenica u istoj instituciji, docentica i izvanredna profesorica na Sveučilištu države Nevade, u SAD-u, te redovita profesorica na Institutu za meteorologiju i geofiziku Sveučilišta u Beču, u Austriji. Danas je pomoćnica direktora Nacionalnog centra za atmosferska istraživanja i direktorica Laboratorija za opažanje Zemlje u toj instituciji. Ujedno je gostujuća profesorica na Sveučilištu u Zagrebu. Kao mentorica u različitim je institucijama vodila četiri dodiplomska studenta, jedanaest poslijediplomskih studenata te dva poslijedoktorska istraživača.

Vanda Grubišić do sada je objavila 59 znanstvenih članaka te više od 180 kongresnih priopćenja – među kojima velik dio pozvanih priopćenja. Mnogi su joj znanstveni članci objavljeni u vrhunskim međunarodnim časopisima. Prema bazi podataka *Scopus*, njezini su radovi do sada citirani više od 1.600 puta uz h-indeks 22. Istraživački rad Vande Grubišić odvijao se u okviru petnaestak uglavnom američkih projekata na kojima je većim dijelom bila voditelj ili suvoditelj. Posebno valja naglasiti da je u razdoblju 2003. – 2009. godine vodila dva projekta posvećena istraživanju atmosferskih rotora u području Sierra Nevade, u okviru kojih je obavljen jedan od najuspješnijih američkih eksperimenata posvećenih istraživanju gibanja zraka preko planina (T-REX). Težište je njezina interesa na mezoskalnoj atmosferskoj dinamici, a napose na strujanju zraka i oborinskim procesima u uvjetima kompleksne orografije, pri čemu često kombinira eksperimentalni pristup s rezultatima analitičkog i numeričkog modeliranja. Tako je primjerice istražila formiranje rotora, turbulenciju povezanu s takvom atmosferskom pojavom kao i vertikalno gibanje zraka koje se pritom javlja. Bavila se i istraživanjem atmosferskih brazda iza otoka (Madeira, St. Vincent, Havaji). Zadržala je interes za atmosferske procese u području Hrvatske, a napose za buru, pa je objavila rezultate prvih avionskih mjerenja kojima je dokumentirana promjenjivost bure uzduž naše obale kao i niz drugih članaka u kojima je istraženo polje bure i pripadni turbulentni procesi. Naposljetku, nikad nije izgubila iz vida povijest struke, pa je tako sudjelovala u istraživanju koje je ukazalo na pionirski doprinos što ga je Andrija Mohorovičić dao istraživanju atmosferskih rotora.

Od ostalih aktivnosti Vande Grubišić valja spomenuti da je sudjelovala u radu dvadesetak savjetodavnih tijela, komisija i upravnih odbora kao i u organizaciji petnaestak znanstvenih kongresa, da je članica uredničkih odbora časopisa *Atmosphere* i *Geofizika* te da je recenzirala za petnaestak međunarodnih časopisa i za neke od najuglednijih znanstvenih agencija. Članica je Američkog, Austrijskog i Hrvatskog meteorološkog društva te Američke

geofizičke unije. Dobila je niz nagrada, a posebno valja istaknuti da je 2013. godine postala redoviti član Američkog meteorološkog društva te da je 2015. godine dobila Medalju *Spiridion Brusina* Hrvatskoga prirodoslovnog društva.

* * * *

Jadranka GVOZDANOVIĆ svrstava se među vodeće hrvatske slaviste i lingviste koji djeluju u inozemstvu. Od 2003. redovita je profesorica na Odsjeku za slavistiku Sveučilišta u Heidelbergu, a bila je i profesoricom na Sveučilištu u Mannheimu (1997. – 2003.) i na Sveučilištu u Amsterdamu (1970. – 1997.). Bila je dekanicom Novofilološkoga fakulteta Sveučilišta u Mannheimu (2000. – 2003.), a u razdoblju 2008. – 2011. prodekanicom Fakulteta za suvremene jezike i književnosti Sveučilišta u Heidelbergu. Trenutno je članica Senata Sveučilišta u Heidelbergu i povjerenica za pitanja ravnopravnosti toga sveučilišta. Godine 2017. dobila je od rektora Sveučilišta u Heidelbergu počasnu titulu *Seniorprofessorin*, a to je titula koja se dodjeljuje samo iznimnim profesorima (profesorica Gvozdanović prva je nositeljica te titule na Fakultetu za suvremene jezike i književnosti Sveučilišta u Heidelbergu). Prof. dr. Gvozdanović urednica je serije *Empirie und Theorie der Sprachwissenschaft* kod uglednog izdavača Carla Wintera u Heidelbergu, članica je više međunarodnih slavističkih i lingvističkih udruženja te je od 2017. članica znanstvenoga odbora *Međunarodne konferencije o povijesnoj lingvistici (International Conference on Historical Linguistics)*. Za svoj je rad dobila važna priznanja, među kojima se ističe nagrada za najbolju knjigu u slavenskoj lingvistici Američkog udruženja predavača slavenskih i istočnoeuropskih jezika za knjigu *Celtic and Slavic and the Great Migrations* (2010.). Kao znanstvenica je svestrana, ostvarila je značajne rezultate u cijelom nizu filoloških disciplina: slavistici, kroatistici, indoeuropeistici, dijakronijskoj lingvistici i jezičnoj tipologiji. Ona je također istaknuti stručnjak za hrvatsku i slavensku akcentologiju te proučavanje jezične tipologije. Bavi se i slavenskom aspektologijom te dodirima slavenskih jezika s drugim indoeuropskim jezicima. Profesorica Jadranka Gvozdanović svrstava se u naše najsvestranije lingviste. Objavila je do sada tri samostalne znanstvene monografije i šest knjiga kojima je bila urednicom te 97 znanstvenih i stručnih članaka na hrvatskom, slovenskom, ruskom, njemačkom, nizozemskom i engleskom jeziku. Kao redovita profesorica i prodekanica na jednom od najuglednijih njemačkih sveučilišta, svojim angažmanom u različitim slavističkim i lingvističkim organizacijama stekla je golem međunarodni ugled i postala jednim od najpoznatijih imena u svjetskoj slavistici.

* * * *

Ivan MIRKOVIĆ rođen je 1954. u Zagrebu, gdje je diplomirao teorijsku matematiku (1977.) i magistrirao (1981.) na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta. Nakon magisterija odlazi na doktorski studij na Sveučilište države Utah (*University of Utah*), gdje 1986. doktorira. U razdoblju 1986. – 1993. docent je, najprije na Sveučilištu *Brandeis (Brandeis University)* u Bostonu (do 1989.), a nakon toga na Sveučilištu države Massachusetts (*University of Massachusetts*) u Amherstu. Na istome je sveučilištu izvanredni profesor (1993. – 2000.) te redoviti profesor od 2000. do danas. Bio je član Instituta za napredne studije (*Institute for Advanced Study*) u Princetonu tijekom više akademskih godina, zatim je 2010. postao član Instituta za napredne studije (*Institute for Advanced Study*) u Jeruzalemu te

profesor (*Eisenbud Professor*) i gostujući profesor (*Simons Visiting Professor*) na Institutu za istraživanje matematičkih znanosti (*Mathematical Sciences Research Institute*) u Berkeleyu. Dobitnik je nagrade *Simons Fellowship in Mathematics*, kojom je sufinancirana njegova slobodna studijska godina (*sabbatical*). Ivan Mirković surađuje s matematičarima u Hrvatskoj. Bio je pozvani predavač na Hrvatskome matematičkom kongresu 2008. godine te plenarni predavač 2016. godine. Sudjeluje na matematičkim konferencijama koje se održavaju u Interuniverzitetskom centru (IUC) u Dubrovniku. Držao je predavanja na poslijediplomskom studiju matematike u Zagrebu. Član je uredništva hrvatskog matematičkog časopisa *Glasnik matematički*.

Prof. dr. sc. Ivan Mirković vrhunski je znanstvenik koji se izuzetno uspješno bavi jednom od tehnički najzahtjevnijih disciplina matematike i algebarske geometrije, koja je u centru interesa današnje matematike. Njegov znanstveni interes kreće se u rasponu od teorije brojeva do matematičke fizike, a centralna mjesta zauzimaju algebarska geometrija i teorija reprezentacija. Glavni interes Ivana Mirkovića jest tematika povezana s geometrijskim Langlandsovim programom. Ključni objekt te teorije jest geometrijska Langlandsova korespondencija, koja bi trebala biti analogija Langlandsove korespondencije iz slučaja kada se polje algebarskih brojeva zamijeni s poljem racionalnih funkcija u jednoj varijabli nad konačnim poljem i dalje s poljem racionalnih funkcija na kompleksnim krivuljama. Ivan Mirković jedan je od vodećih istraživača u tom fundamentalnom i iznimno tehnički kompliciranom području. Tehnike kojima se koristi u svojim istraživanjima uključuju najsofisticiranije konstrukcije današnje algebarske geometrije, zasnovane na teoriji snopova i kohomologiji. Svoje znanstvene rezultate publicira u najboljim matematičkim časopisima. Tu posebno izdvajamo najpoznatiji i najprestižniji matematički časopis *Annals of Mathematics*, u kojem je objavio tri vrlo opsežna rada.

* * * *

Steven Živko PAVLETIĆ rođen je u Zagrebu 1956. godine, a 1979. je diplomirao na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je 1989. godine završio specijalizacije iz interne medicine i hematologije. Pročelnik je Odjela za autoimunitet i komplikacije presađivanja koštane srži u Zavodu za eksperimentalnu transplantaciju i imunologiju Nacionalnog instituta za rak (NCI) pri Nacionalnim institutima za zdravlje (NIH) u Bethesda, u SAD-u. Također je profesor medicine i onkologije na Sveučilištu *Georgetown*, Washington, DC. Nakon 8 godina rada u KBC-u *Zagreb*, na Rebru, odlazi na dvogodišnju supspecijalizaciju iz presađivanja koštane srži u Centar za rak *Fred Hutchinson* Sveučilišta *Washington* u Seattleu, u SAD-u. Sljedećih 10 godina provodi u Klinici Sveučilišta države Nebraska u Omahi. Od 1999. izvanredni je profesor i direktor Centra za alogeničnu transplantaciju koštane srži. Krajem 2002. godine profesor Pavletić odlazi na Nacionalni institut za rak, gdje pokreće ambiciozni program multidisciplinskog istraživanja kronične reakcije presatka protiv primatelja (*graft-versus-host disease*, GVHD). Za postignuća na postizanju nacionalnog i internacionalnog konsenzusa u području kroničnog GVHD-a dobio je 2006. godine nagradu direktora američkih Nacionalnih instituta za zdravlje (NIH). Profesor Pavletić voditelj je NIH GVHD konsenzusa 2005. i 2014. godine. Zahvaljujući konsenzusu, pospješena su istraživanja terapije kroničnog GVHD-a, zbog čega je američka Agencija za hranu i lijekove (FDA) 2017. godine odobrila prvi lijek za terapiju te teške kasne komplikacije uslijed transplantacije koštane srži. Profesor Pavletić trenutačno je voditelj Radne skupine za imunoterapiju Američkog društva za hematologiju. Član je brojnih nacionalnih i internacionalnih

profesionalnih društava i suradničkih mreža te savjetodavnih, nadzornih i uredničkih odbora. Autor je preko 250 znanstvenih radova i brojnih poglavlja iz područja alogenične transplantacije koštane srži. Urednik je prvog udžbenika o kroničnom GVHD-u.

Dio svoga rada profesor Pavletić od uvijek je posvećivao suradnji s Hrvatskom preko stručnih i znanstvenih sastanaka te organizacije studijskih boravaka u SAD-u i mentoriranja mlađih kolega. Pokrenuo je NIH – hrvatski projekt o strategijama razvoja onkologije i borbe protiv raka u Hrvatskoj, za koji je 2007. dobio nagradu Hrvatskog onkološkog društva. Gostujući je predavač na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Tijekom 2013. godine proveo je dva mjeseca u KBC-u *Zagreb* (Rebro) u Zagrebu, gdje je s kolegama, od kojih su mnogi njegovi bivši učenici, osnovao danas međunarodno priznatu multidisciplinsku studijsku grupu za istraživanje i liječenje GVHD-a.

Profesor Pavletić vrlo je aktivan u povezivanju hrvatske dijaspe u SAD-u s domovinom i potpredsjednik je nedavno osnovanog Udruženja hrvatsko-američkih stručnjaka u kojem vodi Medicinsku sekciju.

* * * *

Davor RODIN rođen je 1936. godine u Zagrebu. Gimnaziju te studij filozofije i njemačkog jezika završio je na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je 1965. i doktorirao. Od 1962. radi na Fakultetu političkih znanosti. Bio je stipendist Zaklade *Alexander von Humboldt* 1965./66. Obnašao je dužnost prodekana i dekana Fakulteta političkih znanosti kao i prorektora za znanost Sveučilišta u Zagrebu. Jedan je od osnivača prvog znanstvenog studija novinarstva na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu. Bio je dugogodišnji urednik časopisa *Politička misao* i biblioteke *Politička misao*, kao i voditelj poslijediplomskog studija Hrvatska i Europa na FPZ-u. Predavao je na domaćim poslijediplomskim studijima u Zagrebu i na međunarodnom studiju u Dubrovniku. Bio je gostujući predavač na sveučilištima u Kölnu, Hamburgu, Bonnu i Münchenu. Član je domaćih i inozemnih znanstvenih društava. Kao dugogodišnji član savjeta Internacionalnog Hegelova društva organizirao je 23. kongres navedenog društva u Zagrebu 2000. godine. Aktivno i kontinuirano djeluje u znanstvenom i javnom životu Republike Hrvatske.

* * * *

Harry WHITE, rođen 1958., od 1993. je godine profesor glazbe na Sveučilišnom koledžu (*University College – UCD*) u Dublinu. Školovao se na Sveučilišnom koledžu i Sveučilištu u Dublinu (*Trinity College*) te na Sveučilištu u Torontu, u Kanadi, gdje je i doktorirao. Bio je gostujući profesor u Kanadi, Hrvatskoj, Njemačkoj i Ujedinjenom Kraljevstvu. Član je Kraljevske irske akademije glazbe i Akademije sv. Cecilije (*Academy of St Cecilia*) u Londonu te počasni član Hrvatskog muzikološkog društva. U razdoblju 2003. – 2006. bio je prvi predsjednik Irskog muzikološkog društva. Godine 2005. dodijeljena mu je titula *Senior Research Fellowship* irske vlade, 2006. izabran je za redovitog člana Kraljevske irske akademije, a 2015. postao je članom *Academije Europaeae*. Od 1990. glavni je urednik (s Gerardom Gillenom) časopisa *Irish Musical Studies*. Član je redakcija više renomiranih muzikoloških časopisa kao što su *Current Musicology* (New York), *Journal of the Royal Musical Association* (London), *International Review of the Aesthetics and Sociology of Music* (Zagreb), *Canadian Journal of Irish Studies* (Montreal) i *Journal of the Society for Musicology in Ireland* (mrežno izdanje). Dr. H. White najpoznatiji je kao kulturni povjesničar glazbe u

Irskoj. Na tom je području dosad objavio tri knjige: *The Keeper's Recital: Music and Cultural History in Ireland, 1770-1970* (1998.); *The Progress of Music in Ireland* (2005.) i *Music and the Irish Literary Imagination* (2008.). Inicijator je i suurednik kapitalnog djela irske muzikologije *The Encyclopaedia of Music in Ireland* (2013.) u dva sveska te utjecajnog zbornika *Musical Constructions of Nationalism. Essays in the History and Ideology of European Musical Culture 1800-1945* (2001.).

Dr. Harry White višestruko je povezan s hrvatskom muzikologijom i glazbenom kulturom. Osim počasnog članstva u Hrvatskome muzikološkom društvu (HMD), suurednik je dvaju zbornika objavljenih u HMD-u (*Glazbeno kazalište kao elitna kultura?*; *Muzikologija bez granica*), od 2001. godine aktivni je sudionik niza znanstvenih skupova u Hrvatskoj, održao je niz predavanja na Odsjeku za muzikologiju Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu te je organizirao više gostovanja hrvatskih muzikologa na nekoliko sveučilišta u Irskoj.

* * * *

Peter WRIGGERS voditelj je Instituta za mehaniku kontinuuma Leibnizova sveučilišta (*Leibniz Universität*) u Hannoveru, u SR Njemačkoj. Od 2015. prorektor je za znanost istog sveučilišta. U razdoblju 1990. – 1998. bio je profesor na Tehničkom sveučilištu (*Technische Universität*) u Darmstadtu. Kao gostujući profesor boravio je u više navrata na Sveučilištu države Kalifornije (*University of California*), u Berkeleyu, u SAD-u, kao i na više drugih renomiranih svjetskih sveučilišta. Njegova je znanstvena djelatnost u području numeričke mehanike. Najvažniji su mu doprinosi: razvoj konačnih elemenata za nelinearnu analizu konstrukcija, rješavanje problema kontakta, višeskalne numeričke metode za modeliranje materijala, modeliranje bioloških tkiva. Bio je voditelj više od 47 doktorata. Autor je 13 knjiga i više od 239 članaka u renomiranim međunarodnim časopisima. Glavni je urednik triju znanstvenih časopisa. Njegovi radovi citirani su preko 5.000 puta, a h-indeks iznosi 39. Počasni je doktor triju sveučilišta: Tehnološkog sveučilišta (*Technologia Poznańska*) u Poznanju u Poljskoj, ENS-a u Cachanu u Francuskoj i Tehničkog sveučilišta u Darmstadtu. Član je ovih njemačkih akademija: Akademije znanosti i književnosti (*Akademie der Wissenschaften und der Literatur*) u Mainzu i Njemačke akademije tehničkih znanosti (*Deutsche Akademie der Technikwissenschaften*). Prof. Wriggers uspostavio je plodnu suradnju sa znanstvenicima s hrvatskih sveučilišta. Imao je zajedničke projekte s grupom istraživača na Katedri za konstrukcije Fakulteta elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje Sveučilišta u Splitu te na Katedri za mehaniku i čvrstoću Fakulteta strojarstva i brodogradnje Sveučilišta u Zagrebu. Više mlađih hrvatskih kolega usavršavalo se na Institutu prof. Wriggersa te je pod njegovim mentorstvom izrađena i jedna doktorska disertacija. Zajednička istraživanja rezultirala su zajedničkim publikacijama u časopisima i zbornicima radova. Prof. Wriggers i njegovi suradnici u više su navrata posjetili Sveučilište u Zagrebu. Najnovija suradnja rezultirala je znanstvenom knjigom *Multiscale Modeling of Heterogeneous Structures*, Springer, 2018., koja je zbornik radova s istoimenog znanstvenog skupa održanog u Dubrovniku 2016. godine, a urednici su J. Sorić, P. Wriggers i O. Allix. Prof. Wriggers, na prijedlog Razreda za tehničke znanosti, bio je gost Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u ožujku 2017. i tom je prilikom održao znanstveno predavanje *Computational Mechanics in Science and Engineering-Quo Vadis*. Na međunarodnim kongresima Hrvatskog društva za mehaniku 2009. i 2015. držao je plenarna predavanja.

REDOVITI ČLANOVI

I. RAZRED ZA DRUŠTVENE ZNANOSTI

Arsen BAČIĆ rođen je u Veloj Luci na Korčuli 1951. Diplomirao na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Splitu 1974., a doktorirao 1988. na Pravnom fakultetu u Beogradu (tema *Principi podjele i jedinstva vlasti u Jugoslaviji*).

Od 1974. je zaposlen na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Splitu, a od 2003. redoviti je profesor ustavnog prava u trajnom zvanju. Predstojnik je Katedre za ustavno pravo. Od 2008. član je suradnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Redoviti je član Akademije pravnih znanosti Hrvatske, Hrvatske udruge za poredbeno pravo, Hrvatskog pravnog centra (do 2016.). Utemeljitelj je i prvi predsjednik Hrvatske udruge za ustavno pravo (od 2002. godine) i ponovno je 2007. izabran za predsjednika te udruge. Bio je članom Izvršnog odbora Međunarodne udruge za ustavno pravo (*International Association of Constitutional Law Executive Committee*, 2003. – 2008.).

Od prvih dana rada na Sveučilištu u Splitu profesor Bačić razvijao je intenzivnu znanstvenu, nastavnu i stručnu djelatnost. Potvrdio se kao predani i cijenjeni znanstvenik, djelotvoran u primjeni rezultata svojih znanstvenih istraživanja u nacionalno važnim projektima, kao uspješan i omiljen nastavnik Pravnog fakulteta Sveučilišta u Splitu te kao gostujući nastavnik na sveučilištima kod nas i u svijetu. Znanstveno se usavršavao tijekom 12 studijskih boravaka i istraživačkog rada u inozemstvu. Aktivno se bavi poredbenim ustavnim pravom. Interese društvenih znanosti u Republici Hrvatskoj aktivno je zastupao i kao član Stalnog odbora za društvene znanosti Europske zaklade za znanost (2008. – 2012.).

Objavio je 21 knjigu (11 autorskih, 5 koautorskih, 4 uredničke, 1 prijevod) te 130 znanstvenih i 150 stručnih članaka, prikaza i osvrtâ pravnog i politološkog karaktera. Javni istupi profesora Bačića posvećeni vladavini prava, formalnoj i materijalnoj ustavnosti i njihovim transformacijama te njegova publicistika bili su važni i zapaženi doprinosi raspravama o stanju i perspektivi nove demokracije u Republici Hrvatskoj (1990. – 2017.). Velik je doprinos profesora Bačića razvoju konstitucionalizma u nas. Zapaženim sudjelovanjem u javnim raspravama prilikom ustavnih promjena potvrdio je trajnu odliku znanstvenog i vrijednosnog entuzijazma i predanosti jačanju hrvatskog ustavnog patriotizma. Aktivan je u radu Znanstvenog vijeća za državnu upravu, pravosuđe i vladavinu prava HAZU.

* * * *

Željko TOMIČIĆ rođen je 1942. u Požegi. Studirao je arheologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Diplomirao je godine 1965. Radio je kao kustos Arheološkog odjela Gradskog muzeja u Varaždinu 1965. – 1970.; u razdoblju 1972. – 1985. obnašao je dužnost ravnatelja Muzeja Međimurja u Čakovcu. Od godine 1986. djelatnik je Znanstvenog instituta za arheologiju u Zagrebu. Od 1995. ravnatelj je toga instituta kontinuirano do umirovljenja 2013. godine. Magistrirao je 1984. na Filozofskom fakultetu u Zagrebu (tema: *Relacije života od prapovijesti do 12. st. u Međimurju*, pod mentorstvom prof. dr. Milana Preloga). Godine 1990. doktorirao je na istom fakultetu (tema: *Arheološka slika međurječja Mure, Drave i Dunava i Save u svjetlosti materijalnih izvora bjelobrdskeg kulturnog kompleksa* pod mentorstvom prof. dr. Zdenka Vinskog). Na Institutu za arheologiju bio je znanstveni suradnik, pa od 1994. godine viši znanstveni suradnik, zatim je 2000. izabran u znanstveno zvanje znanstvenog savjetnika, a 2005. u trajno zvanje znanstvenog savjetnika. Do godine 2005. voditelj je znanstvenoistraživačke djelatnosti Instituta *Geneza i kontinuitet materijalne kulture Hrvata* i znanstvenog projekta *Srednjovjekovno arheološko nasljeđe Hrvatske (5. – 16. st.)*. U okviru projekta imao je između 90 i 100 terenskih kampanja širom cijele Hrvatske. Bio je voditelj višegodišnjih terenskih iskopavanja u dvoru vojvoda Iločkih i Odescalchi u Iloku. Obnašao je i dužnost predsjednika Sekcije za arheologiju i kulturnu baštinu u okviru Vijeća za daljinsku interpretaciju HAZU. Od akademske godine 2002./2003. gostujući je profesor, a od 2004. redoviti naslovni profesor srednjovjekovne arheologije na Sveučilištu u Zadru. Godine 2010. izabran je za redovnog profesora u trajnom zvanju na istom sveučilištu: predavao je na dodiplomskom, diplomskom i doktorskom studiju arheologije te na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu (1995. – 2008.). Na Odjelu za arheologiju Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Ljubljani predavao je u razdoblju 1996. – 1999., a na Odjelu za arheologiju Filozofskog fakulteta u Zagrebu do 2015.; na Sveučilištu u Mostaru predavao je srednjovjekovnu arheologiju. U ovom trenutku mentor je šestoro kandidata na doktorskim i desetoro kandidata na raznim poslijediplomskim studijima (Filozofski fakultet u Zagrebu, Odjel za arheologiju Sveučilišta u Zadru, Hrvatski studiji u Zagrebu). Na poslijediplomskim studijima višekratno je član povjerenstava za obranu doktorata i magisterija. Održao je niz pozivnih predavanja na znanstvenim skupovima i kongresima u inozemstvu (Bamberg, Lavov, Budimpešta, Ljubljana i Pečuh). Sudionik je i mnogih znanstvenih skupova u Austriji, Njemačkoj, Poljskoj, Sloveniji i Ukrajini te u Hrvatskoj. Godine 2010. izabran je za člana suradnika Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Razredu za društvene znanosti. Godine 2014. biran je za predstavnika članova suradnika u Razredu za društvene znanosti. Sudjeluje u časopisima Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (*Radovi HAZU* knj. 48-52, *Radovi Zavoda za povijesne znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Zadru*, *Radovi Zavoda za znanstveni rad Varaždin* i *Radovi Zavoda za znanstveni i umjetnički rad u Požegi*). Član je Znanstvenog vijeća za obrazovanje i školstvo HAZU, Znanstvenog vijeća za daljinska istraživanja HAZU i Odbora za zaštitu dobara od nacionalnog interesa HAZU. Željko Tomičić autor je četiriju knjiga, a koautor 29 knjiga te je pisac više od stotinu izvornih i stručnih radova objelodanjenih u Hrvatskoj i inozemstvu. Koautor je u knjizi *Hrvati i Karolinzi* i zajedno s drugim autorima dobitnik je *Strossmayerove nagrade* za 2001. godinu. Godišnja nagrada Hrvatskog arheološkog društva *Josip Brunšmid* dodijeljena mu je 2002., a 2009. dobitnik je Nagrade *fra Lujo Marun* Hrvatskog arheološkog društva za osobiti doprinos srednjovjekovnoj arheologiji.

* * *

II. RAZRED ZA MATEMATIČKE, FIZIČKE I KEMIJSKE ZNANOSTI

Goran MUIĆ vrhunski je znanstvenik koji se bavi modernom teorijom automorfnihi formi čiji je program razvoja formulirao Robert Langlands, ovogodišnji dobitnik Abelove nagrade. Langlandsov program intenzivno se istražuje u najjačim svjetskim centrima i matematički je vrlo kompliciran, jer uključuje poznavanje raznorodnih matematičkih disciplina. Goran Muić izuzetno uspješno bavi se tom teorijom, u kojoj je dao izuzetno vrijedne doprinose. Neki od njegovih rezultata odigrali su ključnu ulogu u uspostavi Langlandovih funktorijalnosti, koje su važne u modernoj teoriji automorfnihi formi i Langlandsovu programu. Njegovi su rezultati publicirani u vrhunskim matematičkim časopisima, od kojih izdvajamo *Duke Mathematical Journal*, *International Mathematics Research Notices* i *Journal für die reine und angewandte Mathematik*. On je u našoj sredini inicirao razvoj više smjerova moderne teorije automorfnihi formi koji do sada nisu bili kod nas razvijeni te je uputio mlade matematičare u ta istraživanja.

Goran Muić rođen je 1969. godine u Zagrebu. Diplomirao je na studiju matematike na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1993., magistrirao 1996. i doktorirao 1997. godine. Od 1993. zaposlen je na Matematičkom odsjeku Prirodoslovno-matematičkog fakulteta u Zagrebu, gdje sada radi kao redoviti profesor u trajnom zvanju. U razdoblju 1997. – 2000. boravio je na specijalizaciji na Matematičkom odsjeku Sveučilišta države Utah (*Department of Mathematics, University of Utah*), u Salt Lake Cityju. Godine 2004. dobio je Nagradu Hrvatskog matematičkog društva mladom znanstveniku. Dobitnik je Humboldtove stipendije za znanstvenu suradnju na Humboldtovu sveučilištu u Berlinu, gdje je proveo jesenski semestar akademske godine 2005./2006. Kao *Senior Research Fellow* boravio je na Institutu *Erwin Schrödinger* (*Das Erwin-Schrödinger-Institut für Mathematische Physik*) u Beču od listopada 2008. do veljače 2009. Gostovao je na sveučilištima u SAD-u, Francuskoj, Japanu, Izraelu, Austriji, Mađarskoj i Njemačkoj, prilikom kojih je održao pozvana predavanja. Na Institutu *Erwin Schrödinger* u Beču organizirao je dva opsežna dvomjesečna programa koja su obuhvaćala sve važne smjerove istraživanja moderne teorije automorfnihi formi i reprezentacija. Za člana *Academije Europaeae* izabran je 2016. godine.

* * * *

Tomislav CVITAŠ rođen je u Zagrebu 1943. godine. Diplomirao je kemiju na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1966. Nakon toga zapošljava se na Institutu *Ruđer Bošković* i 1967. odlazi na poslijediplomski studij iz područja molekulske spektroskopije na Sveučilište *Reading* u Velikoj Britaniji, gdje doktorira 1970., zatim jednu godinu boravi na Sveučilišnom koledžu (*University College*) u Londonu kao postdoktorand i vraća se na IRB, gdje započinje istraživanja u području spektroskopije i atmosfere kemije. U isto vrijeme drži predavanja iz fizikalne kemije na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu (PMF) u Zagrebu. U razdoblju 1975. – 1977. boravi u Istraživačkom centru u Karlsruheu te 1990. – 1995. na Fraunhoferovu institutu za atmosfere istraživanja u Garmisch-Partenkirchenu, gdje radi na koordinaciji najvećeg znanstvenog projekta za istraživanje

okoliša u Europi. Godine 1977. prelazi kao redoviti profesor u trajnom zvanju na Zavod za fizikalnu kemiju na Kemijskom odsjeku PMF-a. Obavljao je dužnost prodekana za nastavu i dekana PMF-a te pročelnika Kemijskog odsjeka.

Nagrađen je za svoj doprinos znanosti i visokom obrazovanju s više istaknutih nagrada i priznanja: Državnom nagradom za promidžbu i popularizaciju znanosti 2001.; Plaketom IUPAC *Appreciation of service for outstanding contributions to the advancement of worldwide chemistry*, 2003.; Nagradom *Andrija Mohorovičić* Sveučilišta u Zagrebu, izborom za člana suradnika HAZU 2012.; Medaljom Kemijskog odsjeka PMF-a za doprinose znanstvenom i nastavnom radu 2014. te izborom u zvanje *professor emeritus* Sveučilišta u Zagrebu 2015.

Prof. dr. sc. Tomislav Cvitaš svojim je znanstvenim, nastavnim i društvenim djelovanjem u okvirima kemijske struke znatno pridonio razvoju kemijske znanosti i visokog obrazovanja u Hrvatskoj. Njegov znanstveni rad u područjima molekulske spektroskopije i atmosfere kemije međunarodno je priznat i visoko citiran. Tomislav Cvitaš najveći je autoritet u području fizikalne kemije u nas i visoko cijenjeni i uvažavani sveučilišni profesor koji je svojim radom znatno unaprijedio istraživanja i nastavu iz područja fizikalne kemije. Njegova znanstvena i stručna bibliografija obuhvaća 13 knjiga i udžbenika, 4 poglavlja u znanstvenim monografijama, 30 znanstvenih radova iz područja spektroskopije, 76 radova iz područja atmosfere kemije, pedesetak radova iz edukacije i 19 radova iz područja mjeriteljstva. Treba istaknuti njegov dugogodišnji rad i važne pozicije u Međunarodnoj uniji za čistu i primijenjenu kemiju (*International Union of Pure and Applied Chemistry*), što je rezultiralo i koautorstvom tzv. Zelene knjige – *Preporuke za veličine, jedinice i simbole u fizikalnoj kemiji*, koja je citirana više od 400 puta te je prevedena na 7 jezika.

* * * *

IV. RAZRED ZA MEDICINSKE ZNANOSTI

Dražen MATIČIĆ rođen je u Zagrebu 1965. godine. Redoviti je profesor u trajnom zvanju na Klinici za kirurgiju, ortopediju i oftalmologiju Veterinarskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Član je suradnik HAZU od 2014. godine. Sa znanstvenim radom započinje po zaposlenju na Veterinarskom fakultetu, 1991. godine, kao mladi istraživač na projektu Ministarstva znanosti i tehnologije Republike Hrvatske. U razdoblju 2005. – 2012. godine bio je predstojnik Klinike za kirurgiju, ortopediju i oftalmologiju, 2007. – 2010. godine prodekan za upravljanje kvalitetom i cjeloživotno obrazovanje Veterinarskog fakulteta, a 2009. – 2013. godine član Senata Sveučilišta u Zagrebu. U vremenu 2008. – 2013. godine predlaže i ostvaruje razvojni projekt *Centar izvrsnosti veterinarske kirurgije na Veterinarskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu* kojim je Republika Hrvatska dobila opremu i prostor za translacijska istraživanja u području biomedicine, a studenti tehnološki moderne uvjete kliničke nastave. U vrijeme obnašanja dužnosti prodekana uspostavio je suradnju s Koledžom za veterinarsku medicinu Sveučilišta države Georgije (*College of Veterinary Medicine, University of Georgia*), Athens, Georgia, u SAD-u, i omogućio razmjenu stručnjaka i znanstvenika koja je i danas aktivna. Bio je predsjednik organizacijskog odbora više međunarodnih skupova. Trenutno obnaša dužnost voditelja međunarodnoga poslijediplomskog specijalističkog studija iz područja kirurgije, anesteziologije, oftalmologije i veterinarske stomatologije te voditelja Centra za eksperimentalnu kirurgiju. Podpredsjednik je Matičnog odbora za područje biomedicine i zdravstva – polje veterinarska medicina. Znanstvenik je i voditelj veterinarskog dijela projekata EU iz programa *Obzor 2020*, *BIO-CHIP-Bioengineered grafts for Cartilage Healing in Patients* i *OSTEOproSPINE – Novel Bone Regeneration drug Osteogrow*. Znanstveni radovi Dražena Matičića objavljeni su u nekim od vodećih svjetskih znanstvenih časopisa, a citirani su više od 305 puta u *WoS* i 500 puta u *Google Scholar* bazi podataka. Kao koautor i urednik objavio je šest udžbenika, među kojima je i prvi hrvatski udžbenik veterinarske kirurgije i anesteziologije. Vrsni znanstveni opus, odgoj mladih znanstvenika te ljudske i organizacijske vrijednosti koje su dovele do napretka veterinarske medicine u kliničkim znanostima i translacijskim istraživanjima u području biomedicine ističu Dražena Matičića kao prikladnog kandidata za redovitog člana HAZU.

* * * *

Mirna ŠITUM redovita je profesorica u trajnom zvanju Stomatološkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, članica suradnica HAZU te predstojnica Klinike za kožne i spolne bolesti KBC-a *Sestre milosrdnice*. Rođena je 1962. u Cisti Provo, a na Medicinskom fakultetu u Zagrebu diplomirala je u dobi od 23 godine i u nastavku školovanja stekla stupanj doktora znanosti. Školovana je i na prestižnim dermatološkim klinikama u inozemstvu. Danas je vodeća aktivna hrvatska dermatovenerologinja i dermatoonkologinja s velikim međunarodnim znanstvenim i stručnim ugledom. U petom uzastopnom mandatu vodi dermatovenerološku kliniku.

Predsjednica je Hrvatskog dermatovenerološkog društva HLZ-a u trećem uzastopnom mandatu i do sada je bila predsjednica 23 međunarodna znanstvena skupa, od kojih 6 nacionalnih kongresa i 17 elitnih međunarodnih znanstvenih skupova. Objavila je 663 publikacije, od kojih je 190 znanstvenih radova, a među njima 96 u CC-časopisima. Citirana je 960 puta. Uredila je 21 knjigu, a kao autor u 36 knjiga napisala je 102 poglavlja. Bila je istraživač i voditelj na 17 domaćih i inozemnih znanstvenih projekata. Ugledna je članica europske ekspertne skupine za melanom *Euromelanoma Day Organisation* pri Europskoj akademiji za dermatologiju i venerologiju (*European Academy of Dermatology and Venereology*) i članica savjetodavnog odbora svjetske zaklade *Vitiligo Research Foundation*. Utemeljila je uže specijalističke djelatnosti, osnovala dva referentna centra i niz supspecijalističkih ambulanti te biobanku vitiliga. Gostujući je profesor na dva inozemna i jednom domaćem sveučilištu te pozivni predavač na brojnim skupovima širom svijeta. Članica je 7 uređivačkih odbora domaćih i inozemnih znanstvenih časopisa i 10 međunarodnih stručnih društava, mentorica je pri izradi 19 disertacija, voditeljica programa specijalističkog usavršavanja iz dermatologije i venerologije te predsjednica Povjerenstva za dermatologiju i venerologiju Ministarstva zdravstva Republike Hrvatske. Za svoj znanstveni i stručni rad dobila je mnoga priznanja uključujući Nagradu HAZU 2005. i Državnu nagradu za znanost 2016. godine. Kao znanstvenica je posebno istaknuta u Republici Hrvatskoj i u svijetu u području dermatološke onkologije, u kojem je najproduktivniji i najcitiraniji autor u Hrvatskoj, a rezultate istraživanja molekularno-genetske osnove razvoja obiteljskih zloćudnih tumora kože ugradila je u kliničku praksu predviđanja obolijevanja članova obitelji. Osnovala je prvu biobanku vitiliga u Hrvatskoj te je obavila prvu transplantaciju melanocita u Hrvatskoj. Međunarodno je prepoznatljiva i na polju psihodermatologije, a rezultate znanstvenog rada na tom polju ugradila je u svakodnevnu kliničku praksu u vidu interdisciplinarnog rada dermatologa, psihologa i *liaison* psihijatra. Svojim dosadašnjim radom dala je trajan i prepoznatljiv, značajan doprinos hrvatskoj medicini i medicinskim znanostima. Odlikuje se čestitošću, principijelnošću, uljuđenošću, a njezino široko opće obrazovanje te prepoznatljivost i po književnom opusu svrstavaju je u širi kontekst istaknutih hrvatskih intelektualaca srednje generacije.

* * * *

V. RAZRED ZA FILOLOŠKE ZNANOSTI

Marko SAMARDŽIJA, rođen 1947. u Vođincima, diplomirao je 1971. hrvatski jezik i jugoslavenske književnosti (A-predmet) te filozofiju (B-predmet) na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, a na istom je fakultetu 1977. godine magistrirao te 1986. doktorirao disertacijom o valentnosti hrvatskoga glagola. Od 1973. bio je zaposlen na Katedri za hrvatski književni jezik, gdje je od 1997. bio redoviti profesor (od 2002. u trajnom zvanju) predajući kolegije koji se bave hrvatskim standardnim jezikom 19. i 20. stoljeća, njegovom sintaksom, leksikologijom i leksikografijom. Umirovljen je 2017. godine. Obnašao je dužnosti predstojnika Katedre za suvremeni hrvatski jezik (1992. – 2006.), pročelnika Odsjeka za kroatistiku (1996. – 1998.), ravnatelja Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje (2000. – 2001.) U svojim istraživanjima osobito se bavio poviješću hrvatskoga standardnoga jezika, pitanjima jezičnih politika tijekom 19. i 20. stoljeća u danim političkim i društvenim uvjetima (posebice u razdoblju 1918. – 1945.) te procesima standardizacije hrvatskoga jezika. Srodna su i njegova sustavna istraživanja jezika i stila većeg broja hrvatskih pisaca iz različitih razdoblja, proučavanje hrvatske leksikologije i leksikografije, strukture i funkcije hrvatskoga glagolskoga sustava (istraživanja o valentnosti glagola u hrvatskom), istraživanje pitanja dijalektne književnosti na štokavskom te proučavanje povijesti hrvatskoga jezikoslovlja i djelovanja pojedinih jezikoslovaca u povijesnom kontekstu.

Objavio je šesnaest samostalnih knjiga i jedan gimnazijski udžbenik, priredio za tisak trinaest pretisaka i izbora iz djela hrvatskih filologa i jezikoslovaca te u domaćim i inozemnim časopisima i publikacijama (osim Hrvatske, u Njemačkoj, Mađarskoj te u pojedinim slavenskim zemljama) objavio više od stotinu znanstvenih i stručnih radova.

Kao sveučilišni nastavnik u radu sa studentima, posebno na poslijediplomskim i doktorskim studijima, znatno je pridonio metodološkoj obnovi hrvatske lingvističke kroatistike te razvitku kroatistike kao područja studija i istraživanja u inozemstvu (izravno je zaslužan za utemeljenje katedara za hrvatski jezik na više inozemnih sveučilišta), posebno kao gostujući profesor ili kao pozvani predavač na više sveučilišta.

* * * *

VI. RAZRED ZA KNJIŽEVNOST

Željka ČORAK rođena je 1943. godine u Zagrebu, gdje je pohađala Klasičnu gimnaziju, a 1967. diplomirala povijest umjetnosti i jugoslavenske književnosti. Doktorirala je 1976. tezom o arhitektu Dragi Ibleru. Radila je kao urednica u kulturnoj reviji *Telegram* i dugo, do umirovljenja, djelovala na Institutu za povijest umjetnosti u Zagrebu (po umirovljenju birana je *emerita*). Svojim se tekstovima, najprije književnim i likovnim kritikama, počela javljati u studentskom i stručnom tisku sredinom šezdesetih godina prošloga stoljeća i odmah se istaknula specifičnim stilom i bogatom erudicijom, a uskoro i posebnom izvornošću ideja u interpretaciji modernističkih tendencija i reafirmaciji slojevite, a često zanemarivane, domaće tradicije. Izabrana je u Akademiju kao članica suradnica u Razredu za likovne umjetnosti 2006. (i potvrđena je u tom svojstvu 2016.). Prvom objavljenom knjigom *Kaleidoskop* u ediciji časopisa *Razlog* pridružila se naraštajnom krugu pisaca, a istodobno se i izdvojila apartnošću pristupa i angažiranošću tematike, zalažući se za dotad nedovoljno uočavane stilske tekovine, a posebno za prostore „dugoga trajanja“ i za ravnotežu prirodnih i kulturnih sastojaka. Problematici suvremene arhitekture pristupala je nedogmatski i tražila niti epohalnih veza i suglasja. Zbirkom eseja i prepjeva, nazvanom *Lanjski snijezi*, potvrdila se kao iznimna poznavateljica najistančanijih tokova europske lirike i raznih jezika i epoha, od trubadura preko renesansnih pjesnika, manirista i barokista pa sve do simbolista i suvremenika. Posebno su uspjeli njezini prijevodi vezanih stihova, u formi i strofi originala, nezavisno od teškoća slijeđenja često upravo virtuoznih metričkih normi. U njezinu prepjevnu aktivu spadaju nadahnute hrvatske verzije Baudelairea i Verlainea, Shakespearea i Rilkea, Gesualda da Venosa i Folgorea da San Gimignano, Antonija Vivaldija i comtesse de Dia, Grytzka Mascionija i Borisa A. Novaka. A kao prevoditeljica proze i esejistike Željka Čorak dokazala se knjigama Henryja Boscoa i Umberta Eca, Rolanda Barthesa i Bruna Zevija, Josepha Bediera i inih.

Neosporno remek-djelo njezina je knjiga *Krhotine*, podnaslovljena kao *Prilog poznavanju hrvatske provincije u XIX. stoljeću*, ali zapravo je neodoljiva evokacija ambijenta, stanovnika i, pogotovo, predmetnih slojeva zavičajne sredine ispisana sekvencama pjesničke proze. Apostrofirana s nekoliko nagrada, prepoznata kao datum hrvatske memoaristike i iskaz elegičnoga feminilnoga senzibiliteta, ta je knjiga povijesna legitimacija i autorice i jednoga razdoblja hrvatske književnosti (uoči Domovinskoga rata). Kao rezultat angažmana u akcijama hrvatskog centra PEN kluba nastala je polemička zbirka feljtona i eseja *Oproštajno pismo gospodinu Mitterrandu*. Priloge i studije o urbanizmu rodnoga grada okupila je u knjizi *Zagreb, pisani prostor*, a članke i crtice, također naglašene literarne vokacije, objavljujane u časopisu *Vijenac*, objedinila je u svesku nazvanom *Ptica mojega jezika*. Cjelinom svojega spisateljskog i prevoditeljskog opusa Željka Čorak doista je njegovateljica i zagovornica najviše stilske razine svojega hrvatskog jezika.

* * * *

VII. RAZRED ZA LIKOVNE UMJETNOSTI

Igor RONČEVIĆ rođen je 1951. u Zadru. Godine 1976. diplomirao je slikarstvo na zagrebačkoj Akademiji likovnih umjetnosti, u razdoblju 1979. – 1981. suradnik je Majstorske radionice prof. Ljube Ivančića i prof. Nikole Reisera. U više navrata na studijskim je putovanjima u Italiji, Njemačkoj i SAD-u. Tijekom 1981./1982. boravi kao stipendist na Akademiji likovnih umjetnosti (*Academie DesBeaux Arts*) u Parizu. Rončević je ostvario pedesetak samostalnih te je sudjelovao na stotinjak skupnih izložbi u zemlji i inozemstvu. Prvu veliku izložbu izvan Hrvatske ima 1990. u pariškoj *Galerie d'artInternational*. Godine 1988. izlaže na kairskom *Biennalu*, a 2007. sudjeluje na izložbi *ContemporaryCroatianArt* u New Delhiju u Indiji. Za svoj rad višestruko je nagrađivan, a među nagradama izdvajaju se Nagrada 7 sekretara SKOJ-a za slikarstvo, Nagrada *13. salona mladih*, Nagrada za slikarstvo 1981. i Godišnja nagrada Hrvatskog društva likovnih umjetnika 2001., a 2004. uručena mu je Republička nagrada za slikarstvo *Vladimir Nazor*. Odlikovan je *Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića*. Djela mu se nalaze u zbirkama svih najvažnijih domaćih muzeja i galerija, ali i u inozemnim kolekcijama. Rončević je iznimna osobnost hrvatskoga slikarstva druge polovice 20. stoljeća i njegov slikarski jezik čudesne polifoničnosti spada u ono najljepše i najvrednije što imamo u likovnoj umjetnosti. Svojim je stvaralaštvom proširio obzor suvremenog hrvatskog slikarstva i time učvrstio svoju poziciju osebujna i iznimno kultivirana slikara. Ovaj slikar izrazito kolorističkog ishodišta stvarao je svoj likovni izraz upravo na tim premisama produbljujući ga kroz intrigantne tematske cjeline uvijek novim likovnim vrijednostima. Njegovo slikarstvo nastaje u drugoj polovici 1970-ih, u doba postmoderne, za obrata u svijetu umjetnosti koji obnavlja zanimanje za klasične discipline i izgled slike. U to vrijeme u Italiji nastaje transavangarda, jedan od posljednjih likovnih stilova 20. stoljeća, koji je u hrvatskoj umjetnosti nazvan novom slikom. Glasoviti kurator AchileBonitaOliva teoretski je artikulirao taj stil i uključio je Rončevićeve radove u svoju knjigu *Trans-AvantgardeInternational*, Milano, 1982.

Njegujući jedinstvenu morfologiju i mediteransku kolorističku ekspresiju, Rončević je uspio objediniti mnoga svjetska iskustva, prakticirati refleksiju medija u brojnim formalno i tematski raznolikim ciklusima, kojima se dokazao kao jedan od najvažnijih suvremenih hrvatskih slikara.

* * * * *

VIII. RAZRED ZA GLAZBENU UMJETNOST I MUZIKOLOGIJU

Davorin KEMPF, rođen u Virju 1947. godine, nakon srednjoškolskog obrazovanja u Osijeku studira na Muzičkoj akademiji u Zagrebu čak tri discipline: 1971. diplomira klavir u klasi prof. Stjepana Radića, godinu dana kasnije dirigiranje kod prof. Igora Gjadrova te 1973. kompoziciju u razredu prof. Stjepana Šuleka. Odabravši kompoziciju za svoj životni poziv, usavršavao se na Akademiji za glazbu i izvedbene umjetnosti (*Hochschule für Musik und darstellende Kunst*) u Stuttgartu 1975./76. kod Milka Kelemena i Erharda Karkoschke, a sljedeće školske godine na Muzičkoj akademiji (*Musikhochschule*) u Kölnu. Usavršavao se zatim, kao Fulbrightov stipendist, na Sveučilištu u Iowa Cityju (SAD), gdje je i magistrirao; 2006. je i doktorirao na Otvorenom sveučilištu (*Freie Universität*) u Berlinu, a doktorska disertacija o interdisciplinarnim aspektima simetrije i variranja kao skladateljskih principa objavljena mu je 2010. u Njemačkoj. Od 1977. predaje teoretske predmete i kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, od 1995. je u zvanju redovnog profesora. Visoke estetske kriterije koje je sebi postavljao kao skladatelj usađivao je i u svoje studente. U razdoblju 1996. – 2004. bio je umjetnički ravnatelj *Požeških orguljaških večeri*, sudjelovao je u radu brojnih skladateljskih žirija, a 2012. – 2014. bio je rezidencijalni skladatelj Zagrebačke filharmonije. U nizu nagrada, priznanja i međunarodnih počasti spomenut ćemo dvije Nagrade *Vladimir Nazor* (1986. i 2012.), Nagradu *Josip Slavenski* 1986., Nagradu *Boris Papandopulo* HDS-a 2014. te nekoliko nagrada *Porin*, među kojima i onu za životno djelo (2016.). Njegove brojne skladbe odlikuju se majstorskom skladateljskom tehnikom i golemim sintetskim potencijalom, koji mu omogućuje promišljeno spajanje tradicionalnih obrazaca sa suvremenim skladateljskim tehnikama. Suvereno vladanje polifonijom barokne provenijencije daje svojevrsan svečani, katedralni pečat njegovim orkestralnim skladbama, među kojima treba spomenuti *Spectrum* za veliki orkestar i elektroniku (1984./85.), *Fresku* za veliki orkestar i orgulje (1990.), *Concerto corale* za glasovir i orkestar (2012.-13.), *Simfonijski stavak* za orgulje i orkestar (2013.) te *5. Zagrebački koncert* (Hommage a Bach) za flautu, violinu, čembalo i gudače (2011.). Uz niz elektroakustičkih skladbi (u kojima su zamašnjak tehničko-akustičkim rješenjima uvijek glazbeni parametri), zbornih djela i komorne glazbe, posebno se ističu njegove brojne glasovirske skladbe; kao vrstan pijanist virtuozne tehnike, Kempf je kroz čitav svoj stvaralački vijek s posebnom pažnjom i nepogrešivim osjećajem za izražajnost crno-bijelih tipaka pisao djela koja su izazivala velik interes u pijanističkim krugovima (spomenimo samo neka od najvažnijih – *Sonatina* (1970.), *Arti mutatae* (1975.), *Zvukolik* (1988.), *Mariposa de luz* (1996.), *Tri pogleda na osorsku katedralu* (2007.)...). Stoga ne začuđuje mnoštvo izvedbi njegovih skladbi širom svijeta – od Europe do SAD-a i Japana.

* * * *

ČLANOVI SURADNICI

I. RAZRED ZA DRUŠTVENE ZNANOSTI

Andelko AKRAP rođen je 1954. u Bisku (Sinj). Zaposlen je na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu kao redoviti profesor u trajnom zvanju na Katedri za demografiju Ekonomskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Objavio je 99 znanstvenih i stručnih radova i 8 knjiga. Sudjelovao je na više od 40 domaćih i međunarodnih znanstvenih skupova. Održao je brojna javna predavanja s demografskom tematikom na tribinama u Hrvatskoj i u inozemstvu. Bio je voditelj i istraživač na više znanstvenoistraživačkih projekata o razvoju stanovništva u Hrvatskoj te o činiteljima niskog fertiliteta i fertilitetnoj motivaciji i promjenama u obiteljskim strukturama u 20. stoljeću u Hrvatskoj, čiji su rezultati publicirani u znanstvenim časopisima i knjigama. Objavljeni radovi mogu se svrstati u tri područja: istraživanja iz područja ekonomske demografije; istraživanja činitelja niskog fertiliteta, fertilitetne motivacije i promjena u obiteljskim strukturama u Hrvatskoj; istraživanja iz područja diferencijalne metodologije vitalne statistike u Hrvatskoj. U svojim radovima razmatra demografske fenomene sa šireg, povijesno-gospodarskog, povijesno-političkog i socio-tradicijskog aspekta. Odlukom Hrvatskog sabora dobio je Godišnju državnu nagradu za znanost za 2006. Za znanstvena istraživanja iz područja demografije dobio je 2006. i 2011. Nagradu *Mijo Mirković*.

* * * *

Vladimir STRUGAR rođen je 1946. u Bjelovaru. Godine 1991. na Filozofskom fakultetu u Rijeci doktorirao je na temu *Opće pedagoške osobine nastavnika kao determinante efikasnosti obrazovanja*. Cijeli svoj život i znanstveni rad posvetio je obrazovanju i pedagogiji kao vrstan profesor, odgajatelj u školama i prosvjetnim institucijama ili kao odgovorni organizator razvoja hrvatskoga obrazovanja, pa je 2000. – 2003. obavljao i dužnost ministra obrazovanja i znanosti Republike Hrvatske. Ostvario je velik pedagoški znanstveno-stručni opus napisavši dosad 19 knjiga i 12 udžbenika te više od 300 znanstvenih i stručnih članaka. Osobite prinose hrvatskom obrazovanju i pedagojskim znanostima Vladimir Strugar ostvario je na području unapređivanja teorijskog proučavanja i empirijskog istraživanja uloge učitelja, njegovih kompetencija, pedagoškoga rada i društvenoga položaja; unapređivanja proučavanja položaja i uloge učenika, pogotovo na području zamjećivanja i daljnjeg obrazovanja nadarene djece; unapređivanja proučavanja kurikuluma i kurikularnih promjena; zapaženo se bavio i proučavanjem povijesti školstva i obrazovanja, unapređivanjem hrvatske školske pedagogije i organiziranosti pedagoga i učitelja; velik je doprinos Vladimira Strugara i na popularizaciji hrvatske pedagogije.

* * * *

Stjepan ĆOSIĆ rođen je 1964. u Makarskoj. Studij povijesti i sociologije završio je na Filozofskome fakultetu u Zadru, a magistrirao je i doktorirao povijesne znanosti na Filozofskome fakultetu u Zagrebu. Radio je kao arhivist u Državnome arhivu u Dubrovniku i kao znanstveni suradnik u Zavodu za povijesne znanosti HAZU u Dubrovniku. U dva mandata bio je ravnatelj Hrvatskoga državnoga arhiva u Zagrebu. Od godine 2013. bio je redoviti profesor i pročelnik Katedre za ranonovovjekovnu i suvremenu povijest na Filozofskome fakultetu u Splitu te predavač na doktorskim studijima povijesti u Splitu, Zagrebu i Dubrovniku. Od početka 2018. profesor je na studiju povijesti Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu. Kao autor ili koautor objavio je 7 znanstvenih knjiga i već broj znanstvenih rasprava. Njegov historiografski interes vremenski i tematski je širok, a dotiče se i drugih humanističkih i društvenih znanosti. U njegovim se knjigama i radovima tematiziraju raznoliki aspekti povijesti i baštine Dubrovnika, Dalmacije i Hrvatske 17. – 20. stoljeća. Mentor je i član komisija za obranu magistarskih radova i doktorskih disertacija na nekoliko sveučilišta u Hrvatskoj. Član je uredništva nekoliko znanstvenih časopisa i dobitnik dviju prestižnih nagrada za znanstveni rad.

* * * *

II. RAZRED ZA PRIRODNE ZNANOSTI

Vlasta ČOSOVIĆ, redovita profesorica u trajnom zvanju na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, rođena je 1957. U Puli. Diplomirala je 1980., magistrirala 1986. i doktorirala (na engleskom jeziku) 1996., također na PMF-u. Istražuje bentičke foraminifere, podjednako fofilne kao i recentne. Velike bentičke foraminifere nisu samo biostratigrafski markeri nego i okolišni indikatori, pa je na temelju promjene njihovih morfotipova, u naslagama jadranskog paleogena, postavljen model tranzicije iz plitkomorskog u dubokomorski okoliš, koji se mogao primijeniti u širem perimediteranskom području. U suradnji s kolegama iz Paleomagnetnog laboratorija Geofizičkog instituta Mađarske akademije objavila je kretanje i rotaciju Vanjskih Dinarida prema tektonskim cjelinama u zaleđu, čime je precizirana uloga Jadranske ploče u formiranju Alpa, Dinarida i šireg područja. Objavila je 31 rad u CC časopisima, od kojih je u 15 prvi ili drugi autor, koji su, prema bazi SCOPUS, citirani preko 420 puta, s h-indeksom 11. Ove godina dodijeljena joj je Nagrada HAZU iz područja prirodnih znanosti.

* * * *

Tvrtko KORBAR, znanstveni savjetnik pri Hrvatskom geološkom institutu, rođen je 1969. u Zagrebu, gdje se i školovao. Diplomirao je 1956., magistrirao 1995., a doktorirao 2003. na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Bavi se stratigrafijom i paleogeografijom mezozojskih i paleogenskih naslaga naših dinarskih planina, odnosno nekadašnje Jadranske karbonatne platforme, s osobitim osvrtom na rudiste, najčešće fosile u tim naslagama. Definirao je i nekoliko tektonostratigrafskih jedinica, koje su omogućile točniju rekonstrukciju geološke evolucije Vanjskih (ili Krških) Dinarida. Do sada je objavio 17 radova u CC-časopisima, koji su do sada citirani preko 300 puta, a od kojih je u 14 prvi ili drugi, odnosno korespondentni autor. Svi ti radovi proizašli su iz Korbarova rada na projektu GGK RH 1 : 50.000, na kojemu surađuje neprekidno od 1997., a od 2012. voditelj je projekta. Godine 2016. nagrađen je Nagradom HAZU iz područja prirodnih znanosti.

* * * *

IV. RAZRED ZA MEDICINSKE ZNANOSTI

Lovorka GRGUREVIĆ rođena je 1973. godine. Na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirala je 1997., a doktorirala 2007. godine. Od 2013. predstojnica je Zavoda za anatomiju *Drago Perović*, izvanredni profesor na Katedri za anatomiju te voditelj Odjela za proteomiku pri Centru za translacijska i klinička istraživanja Medicinskog fakulteta u Zagrebu. Objavila je preko 50 znanstvenih radova u međunarodnim časopisima koji su dosada citirani u *Google Scholaru* 1.580 puta (h-indeks 17). Znatno je pridonijela otkriću novog autolognog nosača za koštane morfogenetske proteine i ispitala njegovu učinkovitost u životinjskim modelima. Otkrila je nove biomarkere za cijeljenje kosti te dijagnostiku raka dojke. Voditeljica je pretkliničkih istraživanja i formulacije lijeka *Osteogrow* i *OSTEOproSPINE* u sklopu koordinacijskih projekata Medicinskog fakulteta u Zagrebu koji se financiraju sredstvima Europske unije, Uspostavnog istraživačkog projekta HZZ-a *Novootkrivene cirkulirajuće izoforme BMP1 proteina kao biomarkeri i terapijski ciljevi za humane bolesti* te Donacije Zaklade Adris, odnosno projekta *Novi markeri za otkrivanje i praćenje tumora dojke – BIOBREAST*. Članica je uredništva časopisa, mentorica je pri izradi brojnih disertacija i diplomskih radova. Dobitnica je Nagrade za najbolju doktorsku disertaciju 2007./2008. godine, Nagrade HAZU za područje medicinskih znanosti za 2015. te Godišnje nagrade HLK za najzapaženije stručno ostvarenje u 2016. godini. Udana je i majka je troje djece.

* * * *

Davor ŠTIMAC rođen je u Rijeci 1962. godine. Diplomirao je 1987. na Medicinskom fakultetu u Rijeci, specijalizirao internu medicinu 1996., doktorirao 1997. i napredovao od asistenta do redovitog profesora 2005. godine. Poslijediplomski studij iz zdravstvenog menadžmenta završio je 2002. Boravio je na višemjesečnim edukacijama u inozemstvu. Supspecijalist je gastroenterolog, predstojnik Klinike za internu medicinu KBC-a *Rijeka* i ravnatelj KBC-a *Rijeka*.

Publicirao je 659 radova, od čega 244 znanstvena i stručna rada te 415 sažetaka (broj citata u *WoS-u* iznosi 1.538, a h-index 16). Autor je tekstova u 30 knjiga, član uredništva 7 časopisa. Bio je mentor brojnim znanstvenim novacima te specijalizantima pri izradi magisterija i disertacija. Kao predsjednik Hrvatskoga gastroenterološkog društva u razdoblju 2006. – 2009. godine organizirao je niz kongresa i skupova u suradnji sa Svjetskom gastroenterološkom organizacijom (WGO) i Europskom asocijacijom za gastroenterologiju i endoskopiju (EAGEN), gdje će od 2019. godine obavljati funkciju predsjednika. Organizirao je više međunarodnih znanstvenih skupova i nacionalne kongrese Hrvatskog društva za debljinu. Član je uglednih svjetskih i europskih stručnih i liječničkih institucija u Europi i svijetu. Voditelj je Referentnog centra Ministarstva zdravstva Republike Hrvatske za upalne bolesti gušterače od 2009. Dobitnik je niza nagrada i priznanja. Oženjen je, otac je dvoje djece.

* * * *

VII. RAZRED ZA LIKOVNE UMJETNOSTI

Krešimir ROGINA rođen je u Rijeci 1959. godine. Nakon studija na zagrebačkom Arhitektonskom fakultetu, osvaja 1984. zajedno s Vinkom Penezićem dvije prve nagrade na natječajima, jednu u Zagrebu za plivalište *Mladost*, drugu u Tokiju za *Stil*. Od tada je još pet puta nagrađen na natječajima *Shinkenchiku* i *Central Glass* u Japanu, svaki put uvodeći neku novu arhitektonsku temu, poput *Simplicity/Complexity*, *The Possibilities of Non-Movement* i *Surround DataHome*. Dobiva još niz nagrada i priznanja, od kojih su najvažnije *Grand Prix Beogradskog salona arhitekture* 1988. i Srebrna medalja svjetskog bijenala arhitekture INTERARH u Sofiji 1987. Sudjeluje na stotinjak natječaja i realizira isto toliko projekata različitih tipologija. Kontinuirano se bavi arhitektonskom teorijom, kritikom i publicistikom te objavljuje nekoliko autorskih knjiga o problemima i ličnostima suvremene arhitekture. Nositelj je više strukovnih i društvenih nagrada i priznanja: *23. Zagrebački salon arhitekture* 1988., *Bernardo Bernardi* 1997., *Viktor Kovačić* 1997., *Vladimir Nazor* 2002., Nagrada Grada Zagreba 2005., Nagrada *Ranko Radović* 2009., Nagrada Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti 2013. Godine 2001. odlikovan je *Redom Danice Hrvatske s likom Marka Marulića*.

* * * *

Vinko PENEZIĆ rođen je u Zagrebu 1959. godine. Diplomirao je 1982. na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu. Kontinuirano radi u zajedništvu s Krešimirom Roginom. Šest puta nagrađen je na natječajima u Japanu. Autor je više od 150 projekata i realizacija raznorodnih tipologija. Godine 2012. završena je, prema njegovoj ideji, *Kuća japansko-hrvatskog prijateljstva* u japanskom gradu Tokamachiju. Sudjelovao je na stotinjak arhitektonskih natječaja, na kojima osvaja niz nagrada i otkupa, te je dobio sljedeća priznanja: Srebrnu medalju svjetskog bijenala INTERARH u Sofiji (1987.); nagradu *18. Salona mladih za arhitekturu* (1986.); Veliku nagradu *14. Beogradskog salona arhitekture* (1988.); Nagradu *23. Salona arhitekture* u Zagrebu (1988.); Nagrade UHA-e *Viktor Kovačić* (1997.) i *Bernardo Bernardi* (1997.); Nagradu *Vladimir Nazor* (2002.); Nagradu Grada Zagreba (2005.); Nagradu *Ranko Radović* u Beogradu (2009.); nagradu ULUPUH-a za najbolji postav izložbe (2013.) te Nagradu Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti za likovnu umjetnost za 2013. godinu. U razdoblju 2007. – 2010. godine profesor je na Akademiji primijenjenih umjetnosti u Rijeci, a 2009. gostujući je profesor na visokom učilištu *Ecole Speciale d'Architecture* u Parizu. Od 2013. godine gostujući je profesor na Sveučilišnom američkom koledžu (*University American College*) u Skoplju te predavač na više japanskih sveučilišta. Odlikovan je *Redom Danice Hrvatske s likom Marka Marulića* 2001. godine.

* * * *

VIII. RAZRED ZA GLAZBENU UMJETNOST I MUZIKOLOGIJU

Hana BREKO KUSTURA rođena je u Splitu 1970. Doktorirala je muzikologiju 2002., a od 1996. godine djelatnica je Odsjeka za povijest hrvatske glazbe Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, trenutno u zvanju znanstvenog savjetnika. Naslovna je izvanredna profesorica na Odsjeku za muzikologiju Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu. Težište njezina istraživanja jest hrvatska glazba srednjega vijeka u europskom kontekstu. Objavila je 4 autorske knjige (izdvajamo: *Misal MR 70 zagrebačke Metropolitanske knjižnice/2003./* i *Najstarija misna knjiga srednjovjekovne Pule /2012/*), 40 izvornih znanstvenih radova i 37 stručnih radova. Sudjelovala je s referatima na 33 međunarodna znanstvena skupa u Hrvatskoj i inozemstvu. Voditeljica je projekta *Hrvatski glazbeni i liturgijski kodeksi srednjega vijeka: Interdisciplinarna obrada* Hrvatske zaklade za znanost, 2017. – 2021. Djelatnost Hane Breko Kustura bitno je unaprijedila noviju hrvatsku muzikologiju, posebice medievistiku.

* * * *

IX. RAZRED ZA TEHNIČKE ZNANOSTI

Sanja STEINER od 1988. godine zaposlena je na Fakultetu prometnih znanosti, gdje je 2010. izabrana u trajno zvanje redovitog profesora. Prof. dr. sc. Steiner objavila je do sada 7 uredničkih knjiga, 3 udžbenika i skripta te 136 znanstvenih radova objavljenih u časopisima, uključujući i 20 pozvanih predavanja. Na temelju njezinih istraživanja i izvornih istraživanja uspostavio se novi Jadranski koridor kao opcija najkraće veze zapadne Europe i Bliskog istoka, što je predstavljeno na konferencijama Međunarodnog udruženja kontrole letenja u Beču, Vancouveru i Washingtonu. Rezultat toga bila je uspostava tri nova međunarodna zračna puta u europskoj mreži, kojima godišnje preleti 350 tisuća zrakoplova, što hrvatskom gospodarstvu donosi znatnu korist. Za doprinos prometnim znanostima *Konferencija prometnih fakulteta Europe*, u kojoj je sudjelovalo sedamnaest zemalja, proglasila ju je znanstvenicom Europe u polju prometa za 2008. godinu. Za svoj rad primila je Nagradu HAZU za 2012. godinu. Predstavnica je Hrvatske u ekspertnoj grupi Europske komisije za upravljanje Strateškom agendom istraživanja i inovacija u području prometa (STRIA) i upraviteljica novoosnovanog Zavoda za promet Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Prof. dr. sc. Sanja Steiner predlaže se za izbor za člana suradnika u Razredu za tehničke znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti za područje tehnologije prometa.

* * * *

ČLANOVI SURADNICI – REIZBOR

I. RAZRED ZA DRUŠTVENE ZNANOSTI

Arsen BAČIĆ rođen je u Veloj Luci na Korčuli 1951. Diplomirao na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Splitu 1974., a doktorirao 1988. na Pravnom fakultetu u Beogradu (tema *Principi podjele i jedinstva vlasti u Jugoslaviji*).

Od 1974. je zaposlen na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Splitu, a od 2003. redoviti je profesor ustavnog prava u trajnom zvanju. Predstojnik je Katedre za ustavno pravo. Od 2008. član je suradnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Redoviti je član Akademije pravnih znanosti Hrvatske, Hrvatske udruge za poredbeno pravo, Hrvatskog pravnog centra (do 2016.). Utemeljitelj je i prvi predsjednik Hrvatske udruge za ustavno pravo (od 2002. godine) i ponovno je 2007. izabran za predsjednika te udruge. Bio je članom Izvršnog odbora Međunarodne udruge za ustavno pravo (*International Association of Constitutional Law Executive Committee*, 2003. – 2008.).

Od prvih dana rada na Sveučilištu u Splitu profesor Bačić razvijao je intenzivnu znanstvenu, nastavnu i stručnu djelatnost. Potvrdio se kao predani i cijenjeni znanstvenik, djelotvoran u primjeni rezultata svojih znanstvenih istraživanja u nacionalno važnim projektima, kao uspješan i omiljen nastavnik Pravnog fakulteta Sveučilišta u Splitu te kao gostujući nastavnik na sveučilištima kod nas i u svijetu. Znanstveno se usavršavao tijekom 12 studijskih boravaka i istraživačkog rada u inozemstvu. Aktivno se bavi poredbenim ustavnim pravom. Interese društvenih znanosti u Republici Hrvatskoj aktivno je zastupao i kao član Stalnog odbora za društvene znanosti Europske zaklade za znanost (2008. – 2012.).

Objavio je 21 knjigu (11 autorskih, 5 koautorskih, 4 uredničke, 1 prijevod) te 130 znanstvenih i 150 stručnih članaka, prikaza i osvrtava pravnog i politološkog karaktera. Javni istupi profesora Bačića posvećeni vladavini prava, formalnoj i materijalnoj ustavnosti i njihovim transformacijama te njegova publicistika bili su važni i zapaženi doprinosi raspravama o stanju i perspektivi nove demokracije u Republici Hrvatskoj (1990. – 2017.). Velik je doprinos profesora Bačića razvoju konstitucionalizma u nas. Zapaženim sudjelovanjem u javnim raspravama prilikom ustavnih promjena potvrdio je trajnu odliku znanstvenog i vrijednosnog entuzijazma i predanosti jačanju hrvatskog ustavnog patriotizma. Aktivan je u radu Znanstvenog vijeća za državnu upravu, pravosuđe i vladavinu prava HAZU.

* * * *

Željko TOMIČIĆ rođen je 1942. u Požegi. Studirao je arheologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Diplomirao je godine 1965. Radio je kao kustos Arheološkog odjela Gradskog muzeja u Varaždinu 1965. – 1970.; u razdoblju 1972. – 1985. obnašao je dužnost ravnatelja Muzeja Međimurja u Čakovcu. Od godine 1986. djelatnik je Znanstvenog instituta za arheologiju u Zagrebu. Od 1995. ravnatelj je toga instituta kontinuirano do umirovljenja 2013. godine. Magistrirao je 1984. na Filozofskom fakultetu u Zagrebu (tema: *Relacije života od prapovijesti do 12. st. u Međimurju*, pod mentorstvom prof. dr. Milana Preloga). Godine 1990. doktorirao je na istom fakultetu (tema: *Arheološka slika međurječja Mure, Drave i Dunava i Save u svjetlosti materijalnih izvora bjelobrdskog kulturnog kompleksa* pod mentorstvom prof. dr. Zdenka Vinskog). Na Institutu za arheologiju bio je znanstveni

suradnik, pa od 1994. godine viši znanstveni suradnik, zatim je 2000. izabran u znanstveno zvanje znanstvenog savjetnika, a 2005. u trajno zvanje znanstvenog savjetnika. Do godine 2005. voditelj je znanstvenoistraživačke djelatnosti Instituta *Geneza i kontinuitet materijalne kulture Hrvata* i znanstvenog projekta *Srednjovjekovno arheološko nasljeđe Hrvatske (5. – 16. st.)*. U okviru projekta imao je između 90 i 100 terenskih kampanja širom cijele Hrvatske. Bio je voditelj višegodišnjih terenskih iskopavanja u dvoru vojvoda Iločkih i Odescalchi u Iloku. Obnašao je i dužnost predsjednika Sekcije za arheologiju i kulturnu baštinu u okviru Vijeća za daljinsku interpretaciju HAZU. Od akademske godine 2002./2003. gostujući je profesor, a od 2004. redoviti naslovni profesor srednjovjekovne arheologije na Sveučilištu u Zadru. Godine 2010. izabran je za redovnog profesora u trajnom zvanju na istom sveučilištu: predavao je na dodiplomskom, diplomskom i doktorskom studiju arheologije te na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu (1995. – 2008.). Na Odjelu za arheologiju Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Ljubljani predavao je u razdoblju 1996. – 1999., a na Odjelu za arheologiju Filozofskog fakulteta u Zagrebu do 2015.; na Sveučilištu u Mostaru predavao je srednjovjekovnu arheologiju. U ovom trenutku mentor je šestoro kandidata na doktorskim i desetoro kandidata na raznim poslijediplomskim studijima (Filozofski fakultet u Zagrebu, Odjel za arheologiju Sveučilišta u Zadru, Hrvatski studiji u Zagrebu). Na poslijediplomskim studijima višekratno je član povjerenstava za obranu doktorata i magisterija. Održao je niz pozivnih predavanja na znanstvenim skupovima i kongresima u inozemstvu (Bamberg, Lavov, Budimpešta, Ljubljana i Pečuh). Sudionik je i mnogih znanstvenih skupova u Austriji, Njemačkoj, Poljskoj, Sloveniji i Ukrajini te u Hrvatskoj. Godine 2010. izabran je za člana suradnika Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Razredu za društvene znanosti. Godine 2014. biran je za predstavnika članova suradnika u Razredu za društvene znanosti. Sudjeluje u časopisima Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (*Radovi HAZU* knj. 48-52, *Radovi Zavoda za povijesne znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Zadru*, *Radovi Zavoda za znanstveni rad Varaždin* i *Radovi Zavoda za znanstveni i umjetnički rad u Požegi*). Član je Znanstvenog vijeća za obrazovanje i školstvo HAZU, Znanstvenog vijeća za daljinska istraživanja HAZU i Odbora za zaštitu dobara od nacionalnog interesa HAZU. Željko Tomičić autor je četiriju knjiga, a koautor 29 knjiga te je pisac više od stotinu izvornih i stručnih radova objelodanjenih u Hrvatskoj i inozemstvu. Koautor je u knjizi *Hrvati i Karolinzi* i zajedno s drugim autorima dobitnik je *Strossmayerove nagrade* za 2001. godinu. Godišnja nagrada Hrvatskog arheološkog društva *Josip Brunšmid* dodijeljena mu je 2002., a 2009. dobitnik je Nagrade *fra Lujo Marun* Hrvatskog arheološkog društva za osobiti doprinos srednjovjekovnoj arheologiji.

* * * *

II. RAZRED ZA MATEMATIČKE, FIZIČKE I KEMIJSKE ZNANOSTI

Silvia TOMIĆ rođena je 1953. godine u Zagrebu. Nakon upisanog poslijediplomskog studija fizike čvrstog stanja na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu te magisterija 1981., odlazi u Orsay, u Francusku, gdje doktorira 1986. Po povratku u Zagreb, na Institutu za fiziku izabrana je na radno mjesto znanstvene suradnice 1986., više znanstvene suradnice 1991. te znanstvene savjetnice 1999. Od 2002. je znanstvena savjetnica u trajnom zvanju, a 2014. godine izabrana je i u naslovno zvanje redovite profesorice na Sveučilištu u Splitu. Bila je predsjednica Hrvatskog fizikalnog društva 2007. – 2010. te predsjedateljica znanstvenog odbora *European Physical Journala* (2011. – 2012.). Za člana suradnika Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti bila je izabrana prvi put 2008. godine.

Područje znanstvenog rada dr. sc. Silvije Tomić jest fizika čvrstog stanja i biofizika. Proučavala je komplementarnosti kolektivnog i jednočestičnog aspekta fizikalnih fenomena, sustava reduciranih dimenzionalnosti, sustava s valovima gustoće naboja i spina, magnetskih fenomena i supravodiča radi razvoja i primjene novih materijala kao primjerice dvodimenzionalnih organskih supravodiča. Silvia Tomić ima 137 objavljenih radova u časopisima koje navodi *Current Contents*, od čega su 4 rada objavljena 2017. godine.

* * * *

IV. RAZRED ZA MEDICINSKE ZNANOSTI

Miloš JUDAŠ rođen je 1961. godine. Na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu zaposlen je kao redoviti profesor (trajno zvanje). Ravnatelj je Hrvatskog instituta za istraživanje mozga, voditelj Znanstvenog centra izvrsnosti za temeljnu, kliničku i translacijsku neuroznanost te prorektor Sveučilišta u Zagrebu. Njegovo je područje djelovanja razvojna neuroznanost i neuroanatomija ljudskog mozga, kao i razvojna i evolucijska neurobiologija kognitivnih funkcija i jezika te povijest neuroznanosti.

Objavio je 169 radova, koji su citirani: u *WoS-u* 2.025 puta (h-indeks 22), u *Scopusu* 2.324 puta (h-indeks 22) te u *Google Scholaru* 3.104 puta (h-indeks 24). Tijekom posljednjih 5 godina ostvario je 1.827 novih citata u bazi *Google Scholar*, a kumulativni IF za 10 njegovih najvažnijih radova veći je od 100. Objavio je i 2 monoautorske knjige, 12 poglavlja u inozemnim te 30 poglavlja u domaćim knjigama. Pozvani je predavač na nizu uglednih međunarodnih kongresa i škola. Uz akademika Ivicu Kostovića, najzaslužniji je za osnivanje Hrvatskog instituta za istraživanje mozga (HIIM) i Hrvatskog društva za neuroznanost te za osnivanje katedre i doktorskog studija neuroznanosti. Dobitnik je godišnje Državne nagrade za znanost 2011. godine te Spomenice Domovinskog rata (1994.), posebne pohvale predsjednika Republike Hrvatske (1994.) i *Reda hrvatskog trolista* (1997.).

* * * *

V. RAZRED ZA FILOLOŠKE ZNANOSTI

Mira MENAC-MIHALIĆ, rođena 1954., od 2010. godine redovita je profesorica na Filozofskom fakultetu u Zagrebu na Katedri za dijalektologiju i povijest hrvatskoga jezika. U razdoblju 2008. – 2010. bila je pročelnica Odsjeka za kroatistiku. Na temelju znanstvenog opusa Mira Menac-Mihalić godine 2008. izabrana je za člana suradnika Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Razredu za filološke znanosti. Predsjednica je Odbora za dijalektologiju Razreda za filologiju Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Suradnica je i voditeljica više znanstvenih projekata na području dijalektologije i lingvističke geografije. Glavna je i odgovorna urednica *Hrvatskog dijalektološkog zbornika* od 2008. (uredila 7 knjiga).

Organizirala je više (domaćih i međunarodnih) znanstvenih skupova, pa tako i znanstvene skupove o hrvatskim dijalektima u Zagrebu 2012. i 2016. Objavila je niz knjiga i više desetaka znanstvenih radova, urednica je i suradnica u izradi više objavljenih knjiga, sudjelovala je s referatima na skupovima u zemlji i inozemstvu, recenzirala je više knjiga, više desetaka radova u časopisima i zbornicima te više znanstvenih projekata.

* * * *

Marko TADIĆ, rođen 1963., na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirao je opću lingvistiku i fonetiku, a studirao je i na dodiplomskom studiju društveno-humanističke informatike. Od godine 2001. predstojnik je Katedre za algebarsku i računalnu lingvistiku, a od godine 2015. redoviti profesor u trajnome zvanju na istome odsjeku. Iz tih je područja svojega znanstvenoga interesa objavio mnogobrojne znanstvene članke i nekoliko knjiga. Na temelju toga opsežnoga znanstvenoga opusa Marko Tadić bio je godine 2008. izabran za člana suradnika Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Razredu za filološke znanosti. Nakon izbora za člana suradnika HAZU Marko Tadić i dalje se bavio istraživanjem i razvojem računalnolingvističkih pristupa opisu hrvatskoga jezika te sastavljanjem značajnih jezičnih resursa za hrvatski jezik (Hrvatski nacionalni korpus, niz manjih korpusa itd.). I nakon izbora u za suradnika HAZU plodan je njegov znanstveni, stručni i urednički rad.

Profesor Marko Tadić zacijelo je najplodniji hrvatski računalni i korpusni lingvist, znanstvenik koji je sastavio mnoge nezaobilazne jezične resurse za hrvatski jezik, objavio mnogobrojne studije o računalnoj obradbi hrvatskoga jezika, razvoju jezičnih tehnologija za hrvatski jezik, sudjelovao u značajnim europskim projektima čiji su rezultati u bitnome pridonijeli ravnopravnijem položaju hrvatskoga jezika s ove strane digitalne razdjelnice u Europskoj uniji i šire.

* * * *

VII. RAZRED ZA LIKOVNE UMJETNOSTI

Nenad FABIJANIĆ rođen je 1951. godine u Zagrebu. Diplomirao je na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu 1974. godine. Od diplome surađuje s prof. Nevenom Šegvićem, kojem postaje asistent 1977. godine. Od 2000. redovni je profesor na Katedri za projektiranje zagrebačkog Arhitektonskog fakulteta s nizom kolegija u okviru fakultetskoga programa. U razdoblju 2012. – 2018. godine predsjedava Diplomskom komisijom Arhitektonskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, 1994. – 1996. godine bio je predsjednik Društva arhitekata Zagreba, a 1999. – 2003. godine predsjednik Udruženja hrvatskih arhitekata. Član je suradnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti od 2008. godine. Od 2011. godine član je Hrvatskog helsinškog odbora. Dobitnik je više nagrada na *Zagrebačkim salonima* te Velike nagrade 32. *Zagrebačkog salona*; Nagrade *Viktor Kovačić*, Nagrade *Bernardo Bernardi* 2009. i 2014., Nagrade *Vladimir Nazor* 2011.; dobitnik je priznanja *Piranesi*; Nagrade hrvatskog glumišta za scenografiju; Nagrade *Ljubo Babić*; *1st Prize, equal firsts, The Marble Architectural Award*: nagrade *Jadranskamena – Kamen u arhitekturi* te brojnih drugih. Profesionalno je aktivan na području urbanizma i arhitekture, interijera, dizajna, televizijske i kazališne scenografije. Autor je postavā izložbi u zemlji i inozemstvu.

* * * *

IX. RAZRED ZA TEHNIČKE ZNANOSTI

Jurica SORIĆ redoviti je profesor u trajnom zvanju na Fakultetu strojarstva i brodogradnje Sveučilišta u Zagrebu (FSB). Od izbora za člana suradnika 2008., prof. Sorić objavio je ukupno 103 rada, od čega je 12 radova u časopisima koji su indeksirani u citatnoj bazi *Web of Science Core Collection (WoSCC)*, a nalaze se i u bazi *Current Contents (CC)* te pripadaju kvartilu Q1. U časopisu *RAD* Razreda za tehničke znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti objavio je dva članka. Urednik je triju zbornika radova sa znanstvenih skupova od kojih je jedan u obliku znanstvene knjige objavljen u Springerovu izdanju. Napisao je sveučilišni udžbenik *Uvod u numeričke metode u strojarstvu*. Na međunarodnim znanstvenim skupovima održao je 7 pozvanih (*keynote*) predavanja. Držao je pozvana predavanja u ljetnoj školi u okviru Međunarodnog kongresa Hrvatskog društva za mehaniku u Opatiji te u ljetnoj školi u organizaciji *CISM: International Centre for Mechanical Sciences*, Udine. Držao je pozvana predavanja i na više sveučilišta, među kojima je primjerice *Imperial College London*, te sveučilištima u Kasselu, Hannoveru, Stuttgartu i Irvineu u SAD-u (*University of California*).

* * * *